

Nr 238.

Av herr **Osberg**, om viss ändring av bestämmelsen om tilläggsersättning vid livränta av statsmedel till följd av olycksfall i arbete.

Värnpliktiga och arbetare, som — på grund av genom olycksfall i statens tjänst åsamkad skada jämlikt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete — blivit tillerkända livränta av minst 90 kronor, fingo enligt riksdagens beslut 1918, Kungl. Maj:ts kungörelse detta år, tilläggsersättning med ett årligt belopp, motsvarande tre fjärdedelar av förut tillerkänd ränta.

Enligt Kungl. Maj:ts framställning och riksdagens beslut upphävdes kungörelsen i ämnet av den 28 juni 1918 och tillerkändes här nämnda kategori från och med år 1921 enligt Kungl. Maj:ts kungörelse 1921 nr 410 tilläggsersättning med ett årligt belopp motsvarande 125 procent av samma ränta.

Enligt här relaterade beslut kommo de, som i militärtjänst och såsom arbetare i statstjänst blivit skadade, vilkas livränta understeg 90 kronor per år, icke i åtnjutande av här åberopade tilläggsersättning.

I Kungl. Maj:ts proposition 1918 gjordes bland annat följande uttalande: »Att fastställa en viss invaliditetsgrad såsom gräns för rätt till tilläggsersättning bjuder givetvis stora svårigheter, men å andra sidan torde en dylik begränsning vara fullt berättigad. De arbetare, vilka genom olycksfall i arbete ådragit sig lindrigare skador och tillerkänts däremot svarande ersättning, torde i regel i jämförelsevis ringa grad för sitt uppehälle vara beroende av denna ersättning.»

Ett sådant uttalande har givetvis visst fog för sig, men å andra sidan, när det vid företagen prövning visade sig, att vederbörande voro berättigade till livränta enligt här åberopade lag, anser jag, att samtliga, cavsett livräntans storlek, borde ha kommit i åtnjutande av tilläggsersättning i förhållande till livräntans storlek. Ju mindre livränta, ju mindre tilläggsersättning och tvärtom. Den, som blivit tillerkänd livränta, som ej fullt uppgår till 90 kronor, kan vara i lika stort behov av tillägg som den, vilken blivit tillerkänd 90 kronor. Jag har svårt att se något berättigande i denna snäva avgränsning, i synnerhet när den blivit satt så lågt som vid 90 kronor. Helt naturligt har detta bidragit till att de som icke kommit i åtnjutande av tillägget äro missnöjda, vilket för övrigt är helt naturligt.

För statskassan betyder det en ringa utgift, emedan antalet, det här är fråga om, icke är stort. De, som sortera under arméförvaltningen, uppgå för närvarande till 43, med olika livräntebelopp, nämligen 36, 45, 60 och 75 kronor. De, som sortera under riksförsäkringsanstalten och järnvägsstyrelsen, torde icke uppgå till sammanlagt större antal. Alltså rör det sig om ett mindre utgiftsbelopp, men det skulle i hög grad skänka tillfredsställelse åt dem, som blivit utestängda från förmånen att erhålla tilläggsersättning.

På grund av det anförda anhåller jag vördsamt,

att riksdagen ville besluta, att § 1 i Kungl. Maj:ts kungörelse 1921 nr 410 angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m. måtte erhålla följande ändrade lydelse:

»Arbetare, som på grund av genom olycksfall i statens tjänst åsamkad skada jämlikt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete är berättigad till livränta av statsmedel, må, utöver till honom på grund härav utgående livränta, från och med år 1931 uppbära tilläggsersättning med ett årligt belopp motsvarande 125 procent av samma ränta.»

Stockholm den 21 januari 1930.

Oscar Osberg.
